

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **Slovenskej kancelárie poisťovateľov**, Trnavská cesta 82, Bratislava, IČO: 36 062 235, zastúpenej Allianz – Slovenskou poisťovňou, a.s., Dostojevského rad 4, Bratislava, IČO: 00 151 700, proti povinnému **T. K.**, bytom L., zastúpenému JUDr. Vladimírom Tonkovičom, advokátom v Leviciach, Vajanského 4, **o vymoženie 1 263,85 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. Er 581/2000, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 30. marca 2012 sp. zn. 9 CoE 48/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Levice uznesením z 25. januára 2011 č. k. Er 581/2000-117 zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že po preskúmaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie, v ktorom sa opieral o námietku premlčania exekučného titulu, dospel k záveru, že táto nie je opodstatnená. Konštatoval, že predmetná exekúcia sa vedie na základe platobného rozkazu Okresného súdu Levice zo dňa 10.9.1996 sp. zn. Ro 987/96, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 8.2.1999 a teda procesný predpoklad – vykonateľné rozhodnutie predmetnej exekúcie, je splnený. Podľa tohto exekučného titulu sa malo plniť do 8.2.1999 a právo oprávnenej z exekučného titulu by sa premlčalo dňa 8.2.2009 (v rozhodnutí je chybné uvedenie dátumu “8.2.1999“ – pozn. dovolacieho súdu) v prípade, že by oprávnená neuplatnila toto právo na súde. Oprávnená však uplatnila svoje právo z exekučného titulu u súdneho exekútora dňa 4.4.2000, na základe čoho k premlčaniu práva na vymáhanie 1 263,85 € s príslušenstvom nedošlo,

keďže od podania návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi premlčacia doba neplynie.

Krajský súd v Nitre na odvolanie povinného uznesením z 30. marca 2012 sp. zn. 9 CoE 48/2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. V súvislosti s námietkou povinného v odvolaní, že súd nebol správne obsadený, mal konať samosudca a nie vyšší súdny úradník, odvolací súd poukázal na ustanovenia § 5, §6, a § 7 zákona č. 549/2003 Z.z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov, z ktorých vyplýva, že napadnuté rozhodnutie bolo správne vydané vyšším súdnym úradníkom, teda bolo vydané súdom, ktorý bol správne obsadený a to z dôvodu, že napadnutým uznesením došlo k zamietnutiu návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o čom patrí do právomoci súdneho úradníka rozhodovať v zmysle zákona č. 549/2003 Z.z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov, ako aj v zmysle rozvrhu práce na rok 2011. Pokiaľ ide o ďalšie námietky týkajúce sa samotnej pohľadávky a vydania platobného rozkazu, odvolací súd sa stotožnil s názorom oprávnenej, že uvedené námietky mal povinný uplatniť v občianskoprávnom konaní do nadobudnutia právoplatnosti platobného rozkazu a nie v exekučnom konaní. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že v odvolacom konaní úspešnej oprávnenej žiadne trovy nevznikli, ani ich nežiadala.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal povinný dovolanie, navrhol ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Odvolaciemu súdu vytkol, že zaťažil konanie procesnou vadou podľa § 237 b/ O.s.p., keď ako oprávneného označuje právny subjekt Allianz – Slovenská poisťovňa, a.s. Bratislava, hoci tento subjekt listom zo 14.11.2011 oznámil konajúcemu exekútorovi, že nie je oprávnenou osobou v exekučnom konaní. Ani označený povinný nemôže vystupovať ako účastník konania, nakoľko „žalovaný skutok nebol dokázaný a ... nikdy sa ani nestal“. Exekučný titul, ktorý sa stal podkladom exekúcie nebol právoplatný a vykonateľný. Dovolateľ tiež nesúhlasil s konštatovaním odvolacieho súdu, že napadnuté (prvostupňové) rozhodnutie bolo vydané správne obsadeným súdom. V závere dovolania namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania.

Oprávnená v písomnom vyjadrení k dovolaniu toto žiadala odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrh na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Dovoláním povinného je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., proti ktorým je dovolanie prípustné; prípustnosť jeho dovolania preto z § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Dovolanie by vzhľadom na uvedený záver bolo procesne prípustné len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., ku ktorým je dovolací súd povinný vždy prihliadnuť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.). Vzhľadom na túto zákonnú povinnosť neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p. ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutie vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné, sa dovolací súd zamerával predovšetkým na okolnosti, ktoré dovolateľ v dovolaní namietal.

Podľa § 237 písm. b/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

Podľa tohto ustanovenia je konanie zmätočné vtedy, ak ten kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania. V zmysle § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. Spôsobilosť právnickej osoby mať práva a povinnosti je zakotvená v § 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Tvrdenie povinného, že osoba s právnou subjektivitou (§ 18 Občianskeho zákonníka) - a Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. takou nepochybne je - nemala byť účastníkom exekučného konania preto, že v konaní nie je vecne legitimovaná (nie je nositeľom práva, o ktoré v konaní ide), nie je spôsobilé založiť vadu konania podľa § 237 písm. b/ O.s.p. Súdnej praxi je už dávno známe (pozri napr. R 34/1993), že spôsobilosť byť účastníkom konania treba odlišovať od tzv. vecnej legitimácie účastníka (aktívnej či pasívnej), ktorá je z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 237 písm. b/ O.s.p. irelevantná. Preto ani v tejto veci neobstojí námietka dovolateľa o vade konania v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p.

Dovolateľ ďalej namietal, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožnení realizácia jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Zo spisu však nevyplýva, že by súdy v prejednávanej veci v prípade povinného nerešpektovali niektoré z týchto práv.

V zmysle ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom od 1.1.2012) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b) ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania,
- c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.).

Nakoľko v danom prípade odvolací súd neopakoval ani nedopĺňal dokazovanie, nejde ani o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a ani to nevyžaduje dôležitý verejný záujem, nebolo povinnosťou predsedu senátu odvolacieho súdu nariadiť na prejedanie odvolania povinného pojednávanie. Preto rozhodnutím odvolacieho súdu o odvolaní povinného bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. odvolací súd svojim postupom neodňal povinnému možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

V súvislosti s námietkami povinného, týkajúcimi sa samotnej pohľadávky, vydania platobného rozkazu, dovolací súd zhodne s názorom prezentovaným odvolacím súdom uvádza, že tieto námietky mal povinný uplatniť do nadobudnutia právoplatnosti platobného rozkazu ako exekučného titulu; v štádiu exekučného konania sú tieto námietky bez právneho významu.

Pokiaľ dovolateľ ďalej svoje dovolanie (vychádzajúc z jeho obsahu) zrejme odôvodnil aj tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, konkrétne v otázke správnosti vydania prvostupňového uznesenia o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie vyšším súdnym úradníkom, treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vždy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z § 239 O.s.p., nebola preukázaná existencia dovolateľom namietaných väd konania v zmysle § 237 písm. b/ a f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd

Slovenskej republiky dovolanie povinného podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnej oprávnenej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti povinnému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že jej žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. marca 2015

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová